

Sygn. akt *XVII AmE 143/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Ewa Malinowska</i>
Protokolant –	Protokolant sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 22 stycznia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **H. P. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Stacja Paliw B. i H. P. (1) z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania H. P. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Stacja Paliw B. i H. P. (1) z siedzibą w B. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 21 listopada 2016 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od H. P. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Stacja Paliw B. i H. P. (1) z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt XVII AmE 143/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2016 r., znak (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki Na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. -Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm.) oraz w związku z § 3 i 5 oraz § 6 ust. 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił dla przedsiębiorcy H. P. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Stacja Paliw B. i H. P. (1) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...), udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14/11/2011, znak: (...) na kwotę 27 166 zł.

(decyzja k. 4-7)

W dniu 12 grudnia 2016 r. (data wpływu) od powyższej decyzji odwołanie wniósł H. P. (1), przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) Stacja Paliw B. i H. P. (1) z siedzibą w B., zaskarżając powyższą decyzję w całości oraz zarzucając jej:

- niewłaściwe oznaczenie strony (przedsiębiorcy) a w konsekwencji skierowanie decyzji do osoby niebędącej stroną w sprawie skutkujące nieważnością zaskarżonej decyzji (art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.);
- naruszenie przepisu art. 61 § 4 k.p.a. poprzez niewłaściwe oznaczenie strony (przedsiębiorcy) w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania z dnia 21 lipca 2016 r. (znak (...));
- naruszenie przepisu art. 101 k.p.a. w zw. z art. 73 k.p.a. poprzez niewłaściwe oznaczenie strony (przedsiębiorcy) w zawiadomieniu o prawie zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego – pismo Prezesa URE z dnia 6 września 2016 r. (znak: (...));
- naruszenie przepisu art. 34 § 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tj. z dnia 15 czerwca 2012 r., Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 ze zmianami) poprzez bezzasadne ustalenie opłaty należnej z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym-LPG, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14/11/2011, (znak: (...)) w kwocie 27166 zł, w sytuacji gdy odwołujący regularnie dokonuje corocznych opłat wskazanych w ww. przepisie w tym uścił stosowaną opłatę roczną za rok 2011 w kwocie 27166 zł (w dniu 30 marca 2011 r.) oraz za rok 2012 w kwocie 33761 zł (w dniu 30 marca 2012 r.).

W oparciu o przedstawione zarzuty, powód wniósł na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

(odwołanie k. 10-14)

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie k. 49-55)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) Stacja Paliw B. i H. P. (1) z siedzibą w B..

(informacja z CIDG k. 18)

Decyzją z dnia 5 marca 2002 r. udzielono powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres do 10 marca 2012 r. (z późniejszymi zmianami).

(decyzja k. 26-34)

Powód w dniu 1 sierpnia 2011 roku wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem o udzielenie mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres 50 lat. W wyniku rozpoznania powyższego wniosku Prezes URE w dniu 14 listopada 2011 r. udzielił powodowi ww. koncesji na okres od 15 listopada 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. (znak: (...)).

(decyzja k. 19-25)

Powód uiszczył opłatę koncesyjną za rok 2011 w wysokości 27.166 zł do której był zobowiązany na podstawie decyzji z dnia 5 marca 2002 r.

(potwierdzenie k. 40)

Prezes URE pismem z dnia 5 maja 2016 r. (...) wezwał powoda do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej koncesji, na które powód udzielił odpowiedzi w dniu 11 maja 2016 r., podnosząc, iż uiszczył już coroczną opłatę koncesyjną.

(wezwanie k. 1, pismo k. 4 akt adm.)

W dniu 21 lipca 2016 r. wystosowane zostało przez URE zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia pierwszej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej dla (...) STACJA PALIW B. I H. P. (2) decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (...) r.

(k. 23 akt adm.)

W dniu 21 listopada 2016 r. Prezes URE wydał zaskarżoną w niniejszym odwołaniu decyzję (...), w sprawie ustalenia opłaty należnej z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym-LPG, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Energetyki z dnia 14/11/2011, znak: (...) z 14/11/2011 r.

(decyzja k. 4-7) .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Dokumenty nie były przez strony kwestionowane, jak też Sąd nie znalazł podstaw by wiarygodność tych dokumentów podważyć.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1. ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059), w brzmieniu tego przepisu aktualnym na datę wydania zaskarżonej decyzji, przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną "opłatą koncesyjną".

Zasady, wysokość i sposób obliczania tej opłaty reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.)

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do opłat, do których ustalenia lub określenia uprawnione są organy inne niż organy podatkowe. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe". Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [za: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016]

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia z 5 maja 1998 r. wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wytworów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją

osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Należy w szczególności zwrócić uwagę na fakt, chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty. Dlatego zdaniem Sądu opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (np. w wyroku SOKiK sygn. *XVII AmE 52/15*).

Z kolei według § 4 ust. 3 rozporządzenia, w terminie określonym w ust. 2 (tj. w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji) pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Przepisy § 4 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia dotyczą zatem dwóch rodzajów opłat, mianowicie, w pierwszym przypadku – corocznej opłaty koncesyjnej wnoszonej do 31 marca każdego roku następującego po roku, w którym udzielono koncesji, a w drugim przypadku – pierwszej opłaty, uiszczanej w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji na wniosek przedsiębiorcy.

Stosownie do § 6 rozporządzenia:

1. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, w razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.
2. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dokonuje obliczenia opłaty.
3. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę.
4. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio, w razie niewniesienia opłaty w terminie określonym w § 4.

Zgodnie z art. 39 PE, przedsiębiorstwo energetyczne może złożyć wniosek o przedłużenie ważności koncesji, nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. przepis ten obejmuje regulację umożliwiającą przedsiębiorstwu energetycznemu przedłużenie terminu ważności koncesji w przypadku zbliżającego się terminu jej ważności. Zgodnie z dominującym poglądem w literaturze i orzecznictwie, wskazany termin ma charakter materialnoprawny, co oznacza, że w przypadku jego niedochowania, przedsiębiorca nie będzie mógł skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji.

W ocenie Sądu, na gruncie niniejszej sprawy, należy uznać, iż na powódzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w związku z udzieloną decyzją z dnia 14 listopada 2011 r. ((...)) koncesją na obrót paliwami ciekłymi na okres do dnia 31 grudnia 2030 roku. Powód wypełnia przesłanki określone w § 4. ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji

Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalnia powoda uiszczenie opłaty od koncesji udzielonej decyzją z dnia 5 marca 2002 r. (...) i obowiązującej do 10 marca 2012 r. W niniejszej sprawie nie mamy do czynienia – wbrew twierdzeniom powoda – bezzasadnym ustaleniem opłaty należnej z tytułu koncesji, a tym samym z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów.

Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 prawa energetycznego o przedłużenie ważności koncesji. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 PE, jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

Reasumując należy stwierdzić, że fakt, iż powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, a wystąpił o wydanie nowej decyzji, przesądza o obowiązku uiszczenia opłaty również od „nowej” decyzji. Abstrahując od tego, czy wniosek o wydanie nowej decyzji mógłby stanowić wniosek o przedłużenie obowiązującej koncesji, to należy wskazać, że powód nie zachował ww. 18 miesięcznego terminu. Otóż powód w dniu 1 sierpnia 2011 roku wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem o udzielenie mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres 50 lat, a poprzednia koncesja obowiązywała do dnia 10 marca 2012 r. Reasumując, powód wystąpił do Prezesa URE na 8 miesięcy przed upływem obowiązywania koncesji udzielonej w dniu 2002 r., zatem z przekroczeniem 18-miesięcznego, materialnoprawnego terminu.

Mając na uwadze to, iż powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, należy stwierdzić, iż pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja. Zatem zarzut podniesiony w tirecie 4 odwołania nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosnie do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a., art. 61 § 4 k.p.a., art. 10 § 1 zw. z art. 73 k.p.a., Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7

października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Sąd Okręgowy uznaje, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Abstrahując od powyższego, należy wskazać, iż niezależnie od powyższej argumentacji, zarzuty naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a., art. 61 § 4 k.p.a., art. 10 § 1 zw. z art. 73 k.p.a., zdaniem Sądu są nietrafne. Wskazane naruszenia przepisów postępowania administracyjnego odnoszą się do niewłaściwego oznaczenia strony w decyzji administracyjnej, w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania oraz zawiadomieniu o prawie zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji – skierowanie wymienionych psim do osoby niebędącej stroną w sprawie. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu, decyzja skierowana do podmiotu niebędącego stroną to decyzja kształtująca sytuację prawną osoby, której w świetle prawa materialnego nie powinna dotyczyć. Chodzi tu jedynie o skierowanie decyzji do osoby, co prawda niebędącej stroną, ale mylnie traktowanej jako strona postępowania. Istota nieważności decyzji w tym przypadku wiąże się z nieprawidłowym ukształtowaniem stosunku prawnego. Dlatego też skierowanie decyzji do osoby niebędącej stroną postępowania nie zachodzi w przypadku, gdy błąd dotyczy omyłki odnoszącej się do nazwiska czy adresu danej osoby lub decyzja, w której nastąpiło niepełne określenie strony (red. prof. zw. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska, **Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz**, wyd. 26, 2018, LEGALIS). W tym ostatnim zakresie wypowiedział się m.in. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 lutego 1986 r., sygn. akt III SA 1307/85 (LEGALIS), stwierdzając, iż Użycie w zaskarżonej decyzji niepełnej nazwy strony skarżącej nie oznacza skierowania tej decyzji do osoby nie będącej stroną w sprawie i nie stanowi podstawy przewidzianej w art. 156 § 1 pkt 4 KPA dla stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny z siedzibą w P. w wyroku z dnia 26 listopada 2008 r., sygn. akt II SA/Po 672/18 (LEGALIS): Użycie w zaskarżonej decyzji niepełnej nazwy osoby skarżącej nie oznacza skierowania tej decyzji do osoby niebędącej stroną w sprawie i nie stanowi podstawy przewidzianej w art. 156 § 1 pkt 4 KPA dla stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Zgodnie z powyższym należy dojść do konkluzji, iż wskazanie jako adresata decyzji przedsiębiorcy posługując się jedynie firmą, bez wskazania imienia i nazwiska tego przedsiębiorcy, w sytuacji, kiedy po pierwsze decyzja ta zawiera inne elementy pozwalające na jednoznaczne określenie adresata tej decyzji (np. imię i nazwiska przedsiębiorcy w firmie), a po drugie prawidłowe doręczenie stronie tej decyzji i jej pełnomocnikowi, to należy uznać za uchybienie niemające wpływu na wynik sprawy. Reasumując, skierowanie decyzji do strony, określając ją jedynie na podstawie firmy, jaką przedsiębiorca używa w obrocie gospodarczym, nie powoduje niemożliwości ustalenia jej faktycznego adresata, a zatem nie stanowi podstawy przewidzianej w art. 156 § 1 pkt 4 KPA dla stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, a także naruszenia przepisów art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a., art. 61 § 4 k.p.a., art. 10 § 1 zw. z art. 73 k.p.a.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż brak jest podstawy prawnej do uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania w sprawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów niezbędnych do celowej obrony zaliczono poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 720 (siedemset dwadzieścia złotych) zł określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), w brzmieniu od października 2016 r.

SSO Ewa Malinowska